Inspreektekst

Agendapunt: 8.1

Onderwerp: Vaststellen participatieverordening en -beleid

Voorzitter, leden van de commissie,
Mijn naam is Sietse Maat.
Ik woon in Willemstad en ben voorzitter van Hart voor Willemstad.

Deze verordening is een stap vooruit. Het traject was zorgvuldig.
En het beleid doet goede beloften. Maar een deel daarvan staat niet in de verordening.
Wij vragen u vanavond één ding: zet in de verordening wat het beleid al belooft.
Want in het beleid is het een voornemen.
In de verordening is het een afspraak.

U heeft onze voorstellen ontvangen. Ik ga ze niet herhalen.
De gemeente heeft ons toegelicht waarom zij onze voorstellen niet overneemt.
Ik bespreek drie van de argumenten die daarbij naar voren zijn gebracht.

Het eerste argument:
"Het staat al in het beleid. De verordening bevat alleen de minimale eisen."
Daar zijn we het mee eens.
Maar terugkoppeling ís het minimum.
Stel, u gaat als inwoner naar een bijeenkomst over uw straat.
U denkt mee.En daarna hoort u niets. De volgende keer blijft u thuis. Dat gebeurt nu al.
Volgens het onderzoek van de gemeente zelf weet minder dan één op de vijf deelnemers wat er met de inbreng is gebeurd.
Het beleid belooft terugkoppeling "zo snel mogelijk".
Dat kan niemand controleren.
Wij vragen een termijn: binnen zes weken een verslag van wat er is opgehaald.
En bij het besluit: wat ermee gedaan is.

Het tweede argument:
"Als elk plan eerst langs de raad moet, loopt alles maanden uit. En de raad kan het plan toch al zelf agenderen."
Dat u kunt agenderen, staat in het beleid.
In de verordening staat alleen dat het college u informeert.
En het beleid zegt ook: agendeert u niet, dan gaat het college ervan uit dat u het ermee eens bent.
Stel, de brief komt één dag na het overleg van de commissievoorzitters.
Dan haalt u de eerstvolgende commissie niet meer.
Drie weken later begint het traject.

En u was het ermee eens, zonder dat u iets heeft kunnen zeggen.
Ons voorstel verplicht u tot niets.
U krijgt het plan zodra het openbaar wordt, en drie weken om te reageren.
Vindt u het plan goed? Dan zegt u niets, en is er geen dag vertraging.
Wilt u wel iets meegeven? Dan kost dat tijd.
Maar dan is die tijd het waard.

Het derde argument:
"Gebiedstafels krijgen geen plek in de verordening, omdat ze niet gekozen zijn."
Dat klopt. Ze zijn niet gekozen.
Maar een gebiedstafel beslist ook niets.
U beslist. Dat is zo, dat blijft zo.
Een gebiedstafel is de plek waar inwoners zelf aan het woord komen.
In Willemstad denken inwoners mee in werkgroepen.
Voor de autoluwe vesting meldden zich tweeëntwintig mensen aan.
De gemeente erkent dat zelf al.
Zij heeft met de tafels samenwerkingsafspraken gemaakt.
En er is een eigen subsidieregeling.
Maar in de verordening komt het woord gebiedstafel niet voor.
Wij vragen één ding: bespreek de aanpak vooraf met de tafel, als het over hun kern gaat.
Het beleid belooft dat gesprek zelf al.
En u heeft er zelf ook iets aan.
Op de gebiedstafel hoort u wat er in een kern leeft, voordat u besluit.

Tot slot nog één ding.
Dit zegt de gemeente niet. Maar het speelt vanavond wel mee.
De wet vraagt dat de verordening er op 1 januari is.
Dan is de verleiding groot: we stellen hem nu vast, en we repareren het later.
Maar een amendement met kant-en-klare tekst verandert niets aan die datum.

En wat u nu niet vastlegt, wordt later zelden nog gerepareerd.
Wij hebben vanaf het begin meegedaan aan dit traject.
Wij vragen dit niet voor onszelf.
Wij vragen het voor de inwoners.

Het bestuursakkoord zegt het mooi. Een inwoner moet kunnen zeggen:
"Ik ben het niet overal mee eens, maar ik begrijp het besluit en voel me serieus genomen."

Iedereen in deze zaal vindt participatie belangrijk.
Nu kunt u het ook goed vastleggen.
Goede participatie aan de voorkant maakt het besluit aan het einde makkelijker.
Het is nu aan u.
Ik wens u een goed debat. Dank u wel